

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quòd Deus dicatur zelans, dicatur iratus, dicatur poenitens, dicatur
misericors, dicatur præscius. lxxvi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

D. BURCHARDI EPIS. VVORMAC.

modo ipsa retributionum diuersitas concors: quia tanta vis in illa pace nos sociat, vt quod in se quisq; nō accepit, hoc se accepisse in alio exulter. Vnde & nō æque laborantes in vinea, eque cuncti denarium sortiuntur. Et quidē apud patrem mansiones multæ sunt, & tamen eundem denarium dispares laboratores accipiunt: quia vna cunctis erit beatitudo lætitiæ, quanuis nō vna sit omnibus sublimitas vitæ.

Quòd illum quem semel culpa ad pœnã pertrahit, misericordia vltèrius ad veniã nō reducat. Cap. LXXV.

*Grego. in
suis mo-
rali. dicit.*

Sicut consumitur nubes, & pertansit, sic qui descendit ad inferos non ascendit. Nubes quippe ad altiora suspēditur, sed densata vëto impellitur vt currat, calore solis dissipatur vt euanescat. Sic nimirū corda sunt hominū, quæ per acceptæ rationis ingenium ad alta emigrant: impulsa autem maligni spiritus flatu, prauis desideriorum suorum motibus huc illucque pertrahuntur. Sed districta respectu superni iudicis quasi solis calore liquefūt, & semel locis pœnalibus tradita, ad operationis vsum vltra nō redeunt. Vt igitur sanctus elationis cursum defectumque humani generis exprimens dicit. Sicut consumitur nubes, & pertansit, sic qui descendit ad inferos nō ascendit. Ac si apertè loqueretur dicens: In altum currendo deficit, qui superbiendo ad interitum tendit. Quem si semel culpa ad pœnã pertrahit, misericordia vltèrius ad veniam non reducit.

Quòd Deus dicatur zelans, dicatur iratus, dicatur pœnitens, dicatur misericors, dicatur pœsciens.

Caput LXXVI.

*Grego. in
suis mora-
li. dicit.*

Deus ergo quomodo zelans est, qui in custodienda castitate nostra nullo mentis cruciatu tangitur? Quomodo irascitur, qui in vlciscendis vitiis nostris nulla perturbatione animi commouetur? Quomodo est pœnitens, qui id quod semel fecerit, se fecisse nequaquam dolet? Quomodo habet misericordiam, qui cor miserum non habet? Quomodo est pœsciens, dum nulla nisi quæ futura sint pœsciantur? Et scimus quia Deo nihil futurum est, ante cuius oculos pœterita nulla sunt, pœsentia non transeunt, futura non veniunt. Quippe quia quod nobis fuit, & erit, in eius prospectu pœsto est: & omne quod pœsens est sciri potest, potius quàm pœsciri. Et tamen dicitur zelans, dicitur iratus, dicitur pœnitens, dicitur misericors, dicitur

præsciis: vt quia castitatem animæ vniuscuiusque custodit, humano modo zelans vocetur, quanuis mentis cruciatu non tangitur, & quia culpas percutit, dicitur irasci, quanuis nulla animi turbatione moueatur, & quia ipse iummabilis, id quod voluerit mutat, pœnitere dicitur, quanuis rem mutet, consilium non mutet. Et cùm miseria nostræ subuenit, misericors vocatur, quanuis miseris subuenit, & cor miserum nunquam facit. Et quia ea quæ nobis futura sunt videt, quæ tâtum ipsi semper præsto sunt, præsciis dicitur: quanuis nequaquam futurum præuideat, quod præsens videt.

Cur Deus suos electos sic permittat mori, vt non in vita illorum ostendat cuius sanctitatis sint.

Caput LXXVII.

Quid est hoc quæso te, quod omnipotens Deus sic permittit mori, quos tamen post mortem cuius sanctitatis fuerint non compatitur calari. Cùm scriptum sit: Iustus quacunq; morte præuentus fuerit, iustitia eius non auferetur ab eo? Electi qui proculdubio ad perpetuam vitam tendunt, quid eis obest si ad modicum durè moriantur? Et est fortasse nonnunquam eorum culpa, licet minima, quæ in eadem debeat morte refecari. Vnde fit vt reprobi quidem potestatem contra viuentes accipiant, sed illis morientibus hoc in eis grauius vindicetur, quod contra bonos potestatem suæ crudelitatis acceperunt: sicut idem carnifex qui eundem venerabilem diaconem viuentem ferire permixsus est, gaudere super mortuum permixsus non est. Quod sacra quoq; testantur eloquia. Nam vir Dei contra Samariam missus: quia per inobedientiam in itinere comedit, hunc in eodẽ itinere leo occidit. Sed statim illic scriptum est: Quia stetit leo iuxta asinum, & non comedit de cadauere. Ex qua re ostẽditur, quod peccatum inobedientiæ in ipsa morte fuit laxatum quia idem leo qui viuentem præsumpsit occidere, contingere non præsumpsit occisum. Qui enim occidendi ausum habuit, de occisi cadauere comedendi licentiam non accepit: quia is qui culpabilis in vita fuit, punita inobedientia, erat iam iustus ex morte. Leo ergo qui prius peccatoris vitam necauit, custodiuit postmodum cadauer iusti.

Ex eodẽ.

Pet.int.

Gre.ref.